

Pilar Adon

SARINE KČERI

Slepo sunce
Kazno naša
Blagosiljaj nas
I tada
Zaspaćemo.

DŽEFRI HIL

Jedan

Svaki drugi otac bi potrčao ka mestu sa kojeg je dopirao vrisak, ali Drejton je ostao naslonjen na najdebljem stubu na tremu, na svom omiljenom, posmatrajući kako vetar i dalje nosi vrtloge prašine koji su rasli i udaljavali se ka horizontu. Možda je pomerio glavu ali na način na koji se tera muva koja je sletela na čelo ili na koji se osluškuje promena disanja mirnog dečjeg sna. Kad je Drejton začuo vrisak, njegove poluzatvorene oči ne pokazaše nikakvu uznemirenost. Ruke opuštene niz telo održavale su spori ritam krvi koja je tekla na gore i na dole, krećući se usklađeno kao vetar koji je duvao noseći zrnca peska koji je okruživao kuću sa svih strana ne ostavljajući prostora ni za šta više. Čudni vruć vetar sa severa Afrike.

Niko se ranije nije usudio da podigne na tom mestu išta što bi bilo namenjeno održanju života, no on se odmah zaljubio u taj plac na kojem je jedino pesak mogao večno da živi, tako da ga je kupio s namerom da se tamo što pre preseli sa ženom i dve ćerke. Široka prostranstva peska gde god da se pogleda. Svetlucavi prah što izvire iz zemlje i leprša naokolo poput pomahnitalih leptira. Prah koji je ulazio u pluća i povećavao težinu onih koji ga udišu do te mere da bi svaka autopsija otkrila talog peska kojim se ispunjavala unutrašnjost tela. Zaslepljujući prah koji je izdvajao kuću i u nekim trenucima činio da nestane. I baš to je on želeo, da nestane. Tako je kupio plac i tokom godinu i po dana stanovnici obližnjih mesta mogli su da vide kako dolazi i odlazi u svom džipu, kako izlazi iz njega besno i zalučeno kao kad je prvi put spustio svoj helikopter na tu zemlju, kao da se o krilatom insektu radi, na mutnu površinu pustinjskog peska, i kako je malo pomalo ni iz čega počeo da se uzdiže prosti skelet, sličan tankom, praznom oklopu u koji se pretvaraju mrtve skarabeje pod neumoljivim suncem. Ono što će vremenom za sve postati kuća Drejton.

Svaki drugi otac bi potrčao začuvši vrisak njegove ćerke Džulije, ali on odluči da je najbolje da se devojke snađu kako znaju. Neće večno biti tu da ih brani od svih utvara koje su se nepogrešivo pojavljivale pred njihovim očima kad god bi odlučile da nešto urade. U početku je isto tako priželjkivao neku čvrstu ženu, dostojnu gospođu Drejton, ali Sabina nikad nije ispunila njegove želje i nestala je, krhka i odmerena kakva je uvek i bila. Još uvek se sećao veličanstvene peščane oluje od koje su se tresli prozori one noći kada je pokušao da je nauči da puca.

- Većina ljudi ne zna šta traži i šeta ulicom besciljno, kruži oko neke fontane kao da bi u nekom momentu, u nekom od obilazaka, mogao da se pojavi anđeo Glasnik koji bi objavio: «Voljeni, voljena, prestani da kružiš jer si našao ono što nisi znao da tražiš. Našao si bogatstvo, buduće blagostanje i mogućnost da srušiš ona nepoželjna i prezrenja vredna ljudska bića koja su se isprečila na tvom putu ka željenom miru...«. Ali mi ne. Mi, Drejtonovi, kad želimo nešto, to idemo i da tražimo.

Da barata puškom, to je tom prilikom želeo da njegova žena nauči i otišao je sa Sabinom u sobu u kojoj su držali nameštaj koji drugi više nisu želeli a koji su oni skupljali, jer je Drejton u to vreme video zaradu u svakom predmetu i mislio je da će ga jednog dana preprodati, kao da se radi o jedinstvenoj kolekciji dragocenih antikvarnih komada, na bilo kojem seoskom vašaru u Engleskoj, ako se ikad bude vratio. U toj sobi je čuvao i pušku i, dok je on mrmljao kako jedna interesantna žena koja sebe smatra dobrom majkom treba da zna kako se rukuje puškom jer se nikad ne zna od koga će morati da brani sebe ili devojčice, polako su krenuli napolje.

Kad su izašli, dok su joj se čestice peska lepile za lice, Sabina je počela da puca u stub a Drejton je tapkao nogom kad god bi promašila. Rouz je stajala na par koraka iza njih i čula svoju majku kako se slabašno buni kad bi joj on uzimao pušku da je napuni i ponovo joj je stavljao u ruke.

- Ne mogu.... – mrmljala je.

- Zaboga miloga, Sabina! Ne možeš biti tako glupa! Usredsredi se na ono što radiš i misli na ovu sanjivu devojčicu koja nas sad gleda

Sabina se okrenula polako i pogledala svoju ćerku. Zatim je okrenula glavu i ponovo pucala, ovog puta odlučno, kao da stvarno želi da nauči da izbuši drvo na tom oronulom stubu. Ali ponovo je promašila a on je opet udario nogom u zemlju.

- Sabina! Za ime Boga! Kakva si ti majka?

Staklo na prozorima škripalo je od vetra.

- Uvedi devojčicu u kuću- reče ona.

Drejton se smeškao i još se više ispravio dok je uzimao pušku iz Sabininih ruku i ponovo je punio.

- Devojčicu? Devojčica takođe treba da nauči. Ljudi koje srećeš na ulici, koji se ponekad osmehuju a ponekad se vređaju.... Ne bi bilo čudno da se iznenada desi ubistvo a ja neću da ti budeš žrtva. Razumeš li šta ti govorim? Moraš da naučiš da se braniš. I devojčice isto tako. Dođi ovamo, Rouz! Pokazaću ti nešto zanimljivo.

Drejton je krenuo ka svojoj ćerki koja je uzmakla za par korka, skoro nagoniski.

- Devojčica ne...- ponovo reče njegova žena.

- Zašto ne? Ne budi glupa. I devojčica. I Džulija će naučiti kad bude mogla da drži pušku. Dođi lepotice. Videćeš da je ovo zabavno.

- Rekla sam ne!

Sabinina duga kosa pade joj preko očiju. Ono što je mogla da nazre na Rouzinom licu, dok ju je otac gurao ka njoj, beše strah. Njena devojčica je koračala ka njoj dok joj je u ušima rika vetra pevušila pesmu iščekivanja. *Čekaj...Čekaj... Devojčica već stiže...* Sabina jako zagriže donju usnu. Prsti su joj bili hladni, telo skamenjeno a u rukama napunjeno oružje koje je počela da podiže ka nejasnoj figuri svog muža.

- Šta radiš?- upita tada Drejton još više se smeškajući.

- Uvedi devojčicu u kuću.

Ta ženica očaravajućeg osmeha i blagih crta poput devojke koja je upravo izašla iz skupe škole, držala je pušku uperenu u Drejtonove grudi. Ona se nije smeškala. Nije ni kosu mogla da skloni sa očiju jer su joj trebale obe ruke da se izbori sa težinom oružja.